

GHIDIU, ANDREI

n. 15 ianuarie 1849, Deda, Azi Jud. Mureș
d. 2 noiembrie 1937, Caransebeș

A fost fiul lui Teodor și al Cătălinei. Școala primară a urmat-o în localitatea natală, continuând-o la Reghin, apoi se înscrie la Gimnaziul românesc din Blaj. După absolvire urmează Institutul Teologic-Pedagogic din Sibiu, pe care îl absolvă la 1873. Își desăvârșește pregătirea la universitățile din Viena și Leipzig (1874-1878).

Rezultatele obținute îl recomandă pentru postul de profesor de teologie la Seminarul din Caransebeș din 1 septembrie 1880, fiind și hirotonit. A predat pedagogie, catehetică, omiletica, drept public și privat, liturgică. În ianuarie 1883 este nevoit să renunțe la catedră fiind numit protopop al Oraviței, de unde va fi transferat în 1888 pe aceeași funcție în protopopiatul Caransebeș.

Activitatea sa devine mai complexă, el impunându-se în viața culturală și socială a întregului comitat. Este ales președinte al Despărțământului Caransebeș al *ASTREI* (1899), dar se implică în organizarea și activitatea unor forme asociative locale: *Societatea română de cultură și muzică* din Caransebeș, reuniunile de femei și învățători ș.a.

Protopopul Andrei Ghidiu, datorită prestigiului câștigat în rândul cărășenilor, a făcut parte și din structurile de conducere comitatense ale PNR, fiind delegat la conferințele naționale. Din această postură, de lider local, s-a implicat în evenimentele din toamna anului 1918. În 7 noiembrie convoacă și prezidează adunarea populară de la Caransebeș, în care se constituie Consiliul Național Român și Gărzile Naționale, alegându-se cu acea ocazie și structurile de conducere. S-a implicat în întreaga activitate de organizare a structurilor românești la nivelul localităților din comitat.

La Adunarea Națională de la Alba Iulia a participat ca membru de drept, fiind protopop de Caransebeș. A fost ales membru în Marele Sfat Național.

După Unire a continuat să fie unul dintre activiștii fruntași ai zonei, contribuind la organizarea vieții românești, a instituțiilor bisericești și școlare la nivelul județului.

A colaborat la periodicele de limba română din Banat, dar mai ales la „Foaia diecezană”, organ al Episcopiei Caransebeșului.

Sub semnătura sa și a prof. Iosif Bălan, a apărut *Monografia orașului Caransebeș dimpreună cu monografiile caselor dumnezeiești, a episcopiei și a institutului teologic și pedagogic și cu biografiile bărbaților care au lucrat la una sau alta instituțiune* (1909).

Pentru întreaga sa activitate a fost decorat cu *Ordinul Ferdinand I*, în grad de Cavaler, și cu medalia *Coroana României* în grad de Ofițer.